

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/125/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6724200932
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6724200932.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: A. B., nar. XX.XX.XXXX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, deti rodičov: matka D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. E., t.č. F. C. X, E. a otec A. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. E., t.č. G. XX, v konaní o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 9P/38/2024-44 zo dňa 17. mája 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 9P/38/2024-44 zo dňa 17. mája 2024 v napadnutých výrokoch II., III. a výroku VI. **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len "okresný súd") napadnutým rozsudkom výrokom I. maloletého A. a maloletého C. zveril do osobnej starostlivosti matky, určil, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach; výrokom II. určil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého A. výživným vo výške 130 Eur mesačne a na výživu maloletého C. výživným vo výške 100 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky počnúc dňom 19.02.2024; výrokom III. povolil otcovi splácať zameškané výživné za obdobie od 19.02.2024 do 31.05.2024 na maloletého A. vo výške 439 Eur a na maloletého C. vo výške 338 Eur v mesačných splátkach vo výške 20 eur na každé dieťa až do úplného zaplatenia, spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že nesplnenie čo i len jednej splátky riadne a včas čas má za následok splatnosť celého plnenia; výrokom IV. návrh matky v prevyšujúcej časti zamietol; výrokom V. rozhodol, že styk otca s maloletými deťmi sa neupravuje; výrokom VI. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Okresný súd citujúc § 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 62 ods. 1, 2, 4, 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 prvá veta zákona o rodine, § 76 ods. 1 zákona o rodine, § 77 ods. 1 zákona o rodine, § 25 ods. 2 zákona o rodine na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom je dôvodný. Mal preukázané, že rodičia maloletých detí nežijú v spoločnej domácnosti, ani spoločne nezabezpečujú starostlivosť o maloleté deti. Vzhľadom na skutočnosť, že zo strany kolízneho opatrovníka neboli v matkinej starostlivosti o maloleté deti zistené žiadne nedostatky, ako aj na skutočnosť, že otec s návrhom matky v tejto časti súhlasil, okresný súd maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky. Zároveň okresný súd rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach.

3. Vo vzťahu k určeniu vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom okresný súd uviedol, že otec je nezamestnaný, avšak brigádami na stavbách dokáže zarobiť približne 800 Eur mesačne, z ktorého príjmu pri určovaní vyživovacej povinnosti otca k maloletým deťom vychádzal. Ak otec poukazoval na svoju nezamestnanosť, okresný súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by si otec aktívne hľadal prácu a snažil sa zabezpečiť si stály príjem, z ktorého by si potom mohol plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Otec podľa potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie, teda si aktívne, prostredníctvom úradu práce, adekvátnu prácu nehľadá. Otec nepoberá dávky v hmotnej núdzi, ani iné štátne sociálne dávky. Podľa okresného súdu je možné predpokladať, že takýto stav otcovi maloletých detí vyhovuje a príjem, ktorý dosahuje z brigád mu postačuje na uspokojenie jeho potrieb. Otec na maloleté deti absolútne žiadnym spôsobom neprispieva, finančne, ani osobnou starostlivosťou. Okresný súd mal za to, že jeho nezodpovedný a ľahkovážny prístup k plneniu vyživovacej povinnosti je v rozpore so záujmami maloletých detí. Zároveň zdôraznil, že výživné na maloleté deti má prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča, najmä takými, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Podľa okresného súdu nie je možné prihliadať na to, že otec uprednostňuje svoje potreby pred potrebami maloletých detí, keď na cigarety podľa vlastného vyjadrenia minie mesačne zhruba 100 Eur. Okresný súd zároveň prihliadol na skutočnosť, že osobnú starostlivosť o maloleté deti zabezpečuje výlučne matka. Výdavky tvrdené matkou, okresný súd považoval za primerané a odôvodnené vzhľadom na vek, zdravotný stav a odôvodnené potreby maloletých detí. Zároveň okresný súd zbral do úvahy skutočnosť, že otec maloletých detí nemá inú vyživovaciu povinnosť. Dlhé výživné okresný súd otcovi umožnil splácať v splátkach po 20 Eur mesačne na každé z maloletých detí až do úplného zaplatenia. Okresný súd nepristúpil k úprave styku otca s maloletými deťmi súdnym rozhodnutím, keďže rodičia styk nežiadali upraviť. O trovách konania rozhodol podľa § 52 a § 55 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“).

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie otec maloletých detí. Žiadal, aby odvolací súd prehodnotil výšku určenej vyživovacej povinnosti, určil výživné adekvátne jeho finančným možnostiam a v sume, ktorú bude schopný reálne a včas platiť, teda vo výške 27,13 Eur na každé z maloletých detí. Uviedol, že momentálne sa nachádza v nepriaznivej situácii, je nezamestnaný, nepoberá žiadne príspevky od štátu a nemá žiaden príjem. Býva u rodičov, ktorým musí mesačne prispievať sumou 200 Eur na bývanie a neostávajú mu žiadne finančné prostriedky na bežné výdavky. Okresným súdom určená výška vyživovacej povinnosti k maloletým deťom je pre neho nepredstaviteľná, nie je absolútne schopný túto sumu platiť. Okresný súd mu vypočítal výživné na základe potencionálneho príjmu, ktorý však momentálne nemá. Chodí na brigády, avšak tieto príjmy nie sú dostatočné na pokrytie základných životných potrieb, nehovoriac o výživnom. Je si plne vedomý svojej vyživovacej povinnosti, avšak jeho finančná situácia mu to výrazne sťažuje. Neustále sa snaží aktívne hľadať nové zamestnanie, ktoré sa mu napriek snahe doposiaľ nepodarilo nájsť.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 7 CMP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP, keďže dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení zákona o rodine, správne a zákonne rozhodol o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, v odôvodnení sa vysporiadal s podstatnými okolnosťami prejednávaného prípadu a s jeho závermi sa v tejto časti odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a poukazuje na ne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP tak, ako sú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvej inštancie.

6. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Súd prvej inštancie maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky, obom rodičom určil právo maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok v bežných veciach a určil vyživovaciu povinnosť otca k maloletým deťom vrátane povinnosti otca uhradiť zameškané výživné. Styk otca s maloletými deťmi neupravil. Predmetom odvolacieho konania boli výroky rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola otcovi uložená povinnosť prispievať na výživu maloletých detí ako i závislý výrok o zameškanom výživnom otca na maloleté deti. V časti, ktorou okresný súd upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletým deťom v otázke ich zverenia, oprávnenia zastupovať a spravovať ich majetok, ako aj v otázke styku, odvolanie podané nebolo.

7. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie otca voči výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil výšku jeho vyživovacej povinnosti k maloletým deťom ako nedôvodné. K tomuto zhŕňajúcemu záveru odvolací súd uvádza nasledovné:

8. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 zákona o rodine); vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich primárnou povinnosťou a z tohto dôvodu má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov; výživou dieťaťa sa rozumie uspokojovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný telesný a duševný vývoj, teda nielen zabezpečovanie odôvodnených hmotných potrieb dieťaťa (napr. jedlo, oblečenie, obuv), ale aj potrieb, ktoré sú dôležité pre jeho výchovu a všestranný vývoj (napr. vzdelávanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby a podobne). Pri určení konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na odôvodnené potreby oprávneného (§ 75 ods. 1 zákona o rodine) ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov (§ 62 ods. 2 prvá veta zákona o rodine). Schopnosti a možnosti rodičov súd zohľadňuje podľa všetkých relevantných hľadísk, najmä z hľadiska ich veku, zdravotného stavu, dosiahnutej kvalifikácie, možností ich uplatnenia a podobne; podľa súdnej praxe, pri rozhodovaní o určení výživného na maloleté dieťa je povinný prihliadnuť na celkové majetkové pomery povinného a tzv. potencialitu príjmov, t.j. k jeho zjavne nevyužitým schopnostiam. Pri určení výšky výživného je rozhodujúci príjem, ktorý rodič reálne mohol dosahovať a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje, pretože princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity; v zmysle § 62 ods. 5 zákona o rodine je rodič povinný plne rešpektovať svoju vyživovaciu povinnosť a svoje výdavky usmerniť tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti nebolo ohrozené a s využitím svojich subjektívnych vlastností a pracovných príležitostí si organizovať svoje pracovné aktivity tak, aby mal reálnu možnosť si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť (obdobne i rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/165/2017 zo dňa 27.11.2018). Pri posudzovaní potenciality príjmov musí súd postupovať veľmi prísne a zhodnotiť všetky relevantné okolnosti, ktoré sa v konaní preukážu; zákon o rodine výslovne zakotvuje povinnosť rodiča živiť svoje dieťa (§ 62 ods. 1 zákona o rodine) a pokiaľ sa rodič vzdá príjmu, z ktorého by vedel zabezpečiť výživu pre svoje dieťa bez vážneho dôvodu, je povinnosťou súdu jeho príjem posudzovať z jeho potenciálnych možností. Potenciálny príjem nie je ten, ktorý povinný fakticky zarobí, ale to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosti, zručnosti, pracovné skúsenosti a tiež situáciu na trhu práce. Odvolací súd poukazuje na to, že uplatnenie princípu potenciality príjmov je namieste aj v prípade úmyselného protiprávneho konania povinného majúceho znaky trestnej činnosti, za ktoré bol vzatý do väzby a následne mu bol súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, pri výkone ktorého došlo k poklesu alebo až strate jeho príjmov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/236/2018 zo dňa 20.02.2019).

9. V nadväznosti na odvoláciu námietku otca, že nedosahuje príjem, z ktorého okresný súd pri určovaní jeho vyživovacej povinnosti k maloletým deťom vychádzal, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nevychádzal z jeho skutočného príjmu, preto je irelevantné, či tento príjem otec aktuálne dosahuje. Pokiaľ totiž vyhodnotením vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospeje k záveru, že zistené príjmy povinného rodiča, v danom prípade otca, nezodpovedajú jeho možnostiam a schopnostiam, inak povedané, že otec nevyužíva svoje schopnosti a možnosti, je namieste vychádzať z princípu zakotveného v § 75 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého na schopnosti, možnosti a majetkové pomery prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako súd prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Schopnosti a možnosti povinného rodiča totiž nemožno zamieňať s výškou dosahovaných príjmov, pretože táto nemusí vždy zodpovedať schopnostiam a možnostiam povinného rodiča. Podľa zákona o rodine na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť nielen na jeho skutočné príjmy, ale najmä na jeho reálne schopnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti, situáciu na trhu práce a pod. Pokiaľ bolo preukázané, že (nulový) príjem otca, ktorý v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v rámci odvolacieho konania nepreukázal, nezodpovedal jeho pracovným skúsenostiam, súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 75 ods. 1 veta druhá zákona o rodine a ustálil príjem otca vo výške 800 Eur mesačne (vyjadrenie otca zachytené v zápisnici o pojednávaní zo dňa 17.05.2024, č.l. 42 spisu okresného súdu). Treba pripomenúť, že dosahovanie primeraných príjmov u rodičov maloletých detí nemôže byť ponechané na ľubovôľu rodiča, naopak, je to jeho povinnosťou, ktorá súvisí s povinnosťou živiť svoje deti dokiaľ nebudú schopné živiť sa samé. Námietka otca spochybňujúca správnosť takéhoto postupu súdu prvej inštancie, preto nemohla pre jej neopodstatnenosť obstať.

10. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že v možnostiach otca maloletých detí je riadne sa zamestnať a mať tak pravidelný príjem, a to bez ohľadu na odvolaciu námietku otca, že aktuálne je nezamestnaný. Pripomína, že povinnosťou rodiča je zabezpečiť výživu pre svoje deti aj v prípade osobných prekážok. Otec je povinný vyvíjať maximálne úsilie na nájdenie zamestnania alebo iného zdroja príjmu, aby si mohol plniť svoje vyživovacie povinnosti. Argumentácia nezamestnanosťou nie je opodstatnená, pokiaľ povinný rodič nepreukáže, že vynaložil všetky možné prostriedky na zabezpečenie príjmu. Otec v rámci odvolacieho konania nepreukázal aktívny prístup k riešeniu vzniknutej situácie, ani existenciu objektívnych dôvodov, ktoré by mu bránili vo výkone pracovnej činnosti (napr. zdravotný stav a pod.). Tu sa žiada zdôrazniť, že z lustrácie otca v sociálnej poisťovni, i na základe jeho vlastného vyhlásenia, vyplýva, že otec je dlhodobo nezamestnaný. Aj napriek tejto skutočnosti, otec nepodal žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, čo svedčí o jeho ľahkovážnom a nezodpovednom prístupe k možnosti zamestnať sa a neprejavil tak dostatočnú snahu o zapojenie sa do pracovného procesu využitím všetkých dostupných možností na získanie zamestnania. Odvolací súd musí konštatovať, že otec nepreukázal objektívne, že bez vlastného zavinenia si nedokáže nájsť prácu. Skutočnosť, že si v čase začatia konania zarábala brigádami na stavbách, nasvedčuje tomu, že nevyužíva plnohodnotne svoj pracovný potenciál, ani pracovný čas.

11. Odvolací súd v súvislosti s argumentmi otca, ktorý napriek tvrdenej finančnej situácii poukazoval v odvolaní na výdavky spojené s bývaním (200 Eur mesačne), ktoré hradí svojim rodičom ako aj na výdavky, ktoré otec podľa vlastného vyjadrenia na pojednávaní vynakladá na fajčenie (100 Eur mesačne) uvádza, že zostáva nezodpovedané ako tieto výdavky je schopný uhrádzať, keď nemá žiaden príjem.

12. Rovnako aj dlh na výživnom za obdobie od 19.02.2024 do 31.05.2024 v sume 439 na maloletého A. a v sume 338 Eur na maloletého C. súd prvej inštancie určil podľa odvolacieho súdu správne a správne umožnil otcovi vzhľadom na jeho výšku jeho splatenie v splátkach po 20 Eur mesačne na každé z maloletých detí spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok.

13. Pokiaľ ide o odvolací návrh otca, aby bol zaviazaný prispievať na výživu maloletých detí po 27,13 Eur mesačne na každé z nich, odvolací súd konštatuje, že za situácie zisteného skutočného stavu veci možno konštatovať, že súd prvej inštancie správne určil výšku primeraného výživného, ktorá zodpovedá možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomeroch povinného rodiča – otca, prihliadnúc na osobnú starostlivosť matky a ustálené oprávnené potreby maloletých detí. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že otcom navrhovaná suma výživného nedosahuje ani hranicu minimálneho výživného v zmysle § 62 ods. 3 zákona o rodine, teda sumu 37,53 Eur mesačne (od 01.07.2024), a ktorá len o zanedbateľnú časť presahuje polovicu sumy, ktorý je otec schopný a hlavne ochotný vynakladať na kúpu cigariet pre vlastnú spotrebu.

14. Rovnako aj dlh na výživnom za obdobie od 19.02.2024 do 31.05.2024 v sume 439 Eur na maloletého A. a vo výške 338 Eur na maloletého C. súd prvej inštancie určil podľa odvolacieho súdu správne a správne umožnil otcovi vzhľadom na jeho výšku jeho splatenie v splátkach po 20 Eur mesačne na každé z maloletých detí spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok.

15. V závere odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Zároveň sa dostatočným spôsobom vysporiadal aj s ostatnými námietkami uplatnenými otcom maloletých detí už počas prvoinštančného konania a vzhľadom na to, že otec maloletých detí ani v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by bolo potrebné osobitne zhodnotiť, a na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a na tento nadväzujúci výrok o zameškanom výživnom a súvisiaci výrok o trovách konania potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP a v podrobnostiach naň opäť i na tomto mieste odkazuje.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

18. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP, dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.